

Farfars minder

Forleden spurgte mit kære barnebarn mig – så bramfrit som kun et barn kan:

”Farfar, hvorfor er du egentlig så tyk?”

Ak ja, de kære små. Jeg blev naturligvis ikke vred eller noget, for barnet har jo ganske ret; jeg er en kende til den voluminøse side, og har været det i mange år. I stedet for at fortælle en lang og sørgelig historie om en trist, barsk og sorgfuld periode i min ungdom, så sang jeg en lille sang for hende:

Mel.: Sådan gik det til da farfar var ung

Hvor’n gik det til at farfar blev tung,
farfar blev tung, at farfar blev tung.
Hvor’n gik det til at farfar blev tung,
farfar blev stor og tung

Der var en Corona der ku’ slå ihjel
derfor sku’ jeg bli’ hjem’ ved mig selv
jeg gik med bundbind og ansigtsvisir,
og hamsterede toiletpapir

Jeg ku’ ikk’ bli’ klippet eller gå til koncert
vi hilste med foden, det var temmelig sært
det der for alvor gjor’ min tilvær’lsen slem
det var at min’ børn var hjem’

Så’n gik det til at farfar blev tung,
farfar blev tung, at farfar blev tung.
Så’n gik det til at farfar blev tung,
farfar blev stor og tung

Jeg så alt på Netflix, igen og igen
Det meste af tiden der blunded’ jeg hen
jeg sang med ham Faber hver dag på tv
Og spiste en kage til

Jeg spist’ en hel del; ofte usunde ting
og jeg drak øl, snaps og vodka og gin
sofaen blev slidt og min ryg den blev stiv
det var sgu et ynk’ligt liv

Så’n gik det til at farfar blev tung,
farfar blev tung, at farfar blev tung.
Så’n gik det til at farfar blev tung,
farfar blev stor og tung

Jeg vil' bar' ha' det som jeg havde det før
Skidt da så med at en masse de dør
hvorfor sku' jeg lide i den helt tomme by
for jeg var jo ikke syg

Så'n gik det til at farfar blev tung,
farfar blev tung, at farfar blev tung.
Så'n gik det til at farfar blev tung,
farfar blev stor og tung